

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 5/10/2009 Δεσμώτης του ιλιγγου Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 12/10/2009 The Visitor Τόμας Μακάρθι
- 19/10/2009 Η πώση της Λόλα Μοντές Μαξ Οφίλς
- 26/10/2009 Rumba Ντομινίκ Αμπέλ
- 2/11/2009 Η γοητεία της αμαρτίας Λουκίνο Βισκόντι
- 9/11/2009 Άσε το κακό να μπει Τόμας Άλφρεντσον
- 16/11/2009 Ο κανόνας του Παιχνιδιού Ζαν Ρενουάρ
- 23/11/2009 Αναχωρήσεις Γιοτζίρο Τακίτα
- 30/11/2009 Μια ιστορία με θέμα την αγάπη Όλε Μπόρνενταλ
- 7/12/2009 Μέρες θυμού Όλε Κρίστιαν Μάντσεν
- 14/12/2009 Kabuli kid Μπαρμάκ Ακράμ
- 11/1/2010 Τι απέγινε η Έλι Ασγκάρ Φαραντί

THE VISITOR

Σκηνοθεσία: Τόμας Μακάρθι

Ηθοποιοί: Ρίτσαρντ Τζένκινς, Χιάμ Αμπάς, Χαάζ Σλεϊμάν, Ντανάι Τζεκεσάι Γκουίρα

Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 104'

- Επίσημη Συμμετοχή South By Southwest Film Festival
- Επίσημη Συμμετοχή Miami International Film Festival

- Διακρίσεις:**
- Υποψήφια για Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου 2009
 - Βραβείο Σκηνοθεσίας, Independent Spirit Awards 2009
 - Υποψήφια για το Βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου S.A.G. Award, Σωματείο Ηθοποιών 2009
 - Υποψήφια για το Βραβείο Σεναρίου WGA Σωματείο Σεναριογράφων των Η.Π.Α. 2009
 - Υποψήφια για το Βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου Σικάγο 2008
 - Επίσημη Συμμετοχή Sundance Film Festival
 - Επίσημη Συμμετοχή Toronto International Film Festival

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Ο Γουόλτερ, ένας μοναχικός καθηγητής πανεπιστημίου, επιστρέφει από το Κονέκτικατ όπου διδάσκει στη Νέα Υόρκη και βρίσκει το διαμέρισμά του κατειλημμένο από ένα νεαρό ζευγάρι μεταναστών. Θα τους φιλοξενήσει και θα γίνει φίλος με τον Τaréκ, μέχρι που ο τελευταίος θα συλληφθεί καθώς δεν έχει άδεια παραμονής.

Χαμηλών τόνων, τρυφερό και συγκινητικό δράμα που αποφεύγει τους διδακτισμούς και τις καταγγελίες, ρίχνοντας το βάρος στους χαρακτήρες, τα μυστικά και τα πάθη τους. Εξαιρετικό το πρωταγωνιστικό δίδυμο της Χιάμ Αμπάς ("Η ΛΕΜΟΝΙΑ") και του υποψήφιου για Όσκαρ Ρίτσαρντ Τζένκινς.

Ο μοναχικός πανεπιστημιακός Walter Vale (Richard Jenkins) επιστρέφει μετά από χρόνια στο διαμέρισμά του στη Νέα Υόρκη, για να ανακαλύψει ότι ο άνθρωπος στον οποίο είχε εμπιστευτεί τα κλειδιά το έχει υπενοικιάσει σε ένα νεαρό ζευγάρι μεταναστών. Παρά το αρχικό του σοκ, τους προτείνει να συγκατοικήσουν για λίγες μέρες μέχρι να βρουν άλλο σπίτι. Ο Walter αρχίζει να απολαμβάνει την παρέα του Tarek (Haaz Sleiman) που παίζει κρουστά σε μικρές μουσικές σκηνές, και σιγά σιγά να γοητεύεται από την μουσική του. Αρχίζει και ο ίδιος να μαθαίνει κρουστά και μέσα από τη μουσική καταφέρνει και βρίσκει έναν πρωτόγνωρο τρόπο έκφρασης. Όταν η αστυνομία συλλαμβάνει τον Tarek, ο οποίος δεν έχει άδεια παραμονής στη χώρα, ο Walter συμπαρίσταται τόσο σε αυτόν, όσο και στη μητέρα του (Hiam Abbass) που μόλις έφτασε από τη Συρία.

Ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος Thomas McCarthy μας διηγείται άλλη μια τρυφερή ανθρώπινη ιστορία, ενός ανθρώπου που στη δύση της ζωής του καταφέρνει να ξαναβρεί το σκοπό της ύπαρξής του σε πράγματα που ποτέ μέχρι τώρα δεν μπορούσε να φανταστεί. Ο βετεράνος Richard Jenkins πρωταγωνιστεί, σε ένα ρόλο που του χάρισε πολλά βραβεία κριτικών και την υποψηφιότητα για το Όσκαρ Α' ανδρικού ρόλου 2009.

Μια από τις πιο αβίαστα συγκινητικές, απύθμενα ανθρώπινες ταινίες της χρονιάς. Όσο για τον «βράχο» Ρίτσαρντ Τζένκινς, τον κορυφαίο καρατερίστα που κεντάει εδώ σε ρόλο πρωταγωνιστικό (και παρολίγον οσκαρικό), ό,τι και να πούμε είναι λίγο...

Και ύστερα σου λένε μερικοί μερικοί πως το σινεμά τελείωσε ανεπιστρεπτί. Ξεκουνθηείτε από τον καναπέ σας ρεεε! Όχι μόνο η Σουηδία λοιπόν. Αναπνέει και μας ραντίζει και η άλλη Αμερική. Από τον ηθοποιό Τόμας ΜακΚάρθι η δεύτερη σκηνοθετική ευλογία αυτής της εβδομάδας με τον τίτλο «The Visitor». Κρυμμένο μικρό διαμάντι με μια υποψηφιότητα Όσκαρ ερμηνείας για τον Ρίτσαρντ Τζένκινς. Και εδώ η διαλεκτική του δι-απλανητικού ουμανισμού. Οργιάζει χαμηλόφωνα από το πρώτο λεπτό!

Πρώτα το στόρι παρακαλώ. Μοναχικός, παραιτημένος καθηγητής Οικονομίας (έχει σημασία αυτό), χήρος με ένα παιδί που κάπου στο βάθος, σε κάποια επιχείρηση έχει χαθεί. Εξωτερικά μισάνθρωπος, αποξενωμένος, ιδιότροπος, στρυφνός. Κολλημένος στο πρωτόκολλο και τον αυτισμό. Μοναδικό χόμπι του, από την ανάμνηση της πιανίστριας γυναίκας του, να μάθει πιάνο, να παίζει κλασική μουσική. Αλλά τίποτα δεν μπορεί να ολοκληρώσει. Ούτε μαθήματα ούτε προσωπικές σχέσεις ούτε πιάνο.

Όσπου μια μέρα, όταν από το Κεντάκι καταλήγει στη Νέα Υόρκη προκειμένου να παρευρεθεί σε ένα σεμινάριο για την οικονομία, υποστηρίζοντας μια διάλεξη κάποιου άλλου στην οποία ο ίδιος δεν έχει συμπληρώσει ένα «και», πέφτει σε ένα ζευγάρι λαθρομεταναστών που έχει εγκατασταθεί στο διαμέρισμά του. Κατά λάθος, όχι από πρόθεση ιδιοτελή. Ο άνδρας Παλαιστίνιος από τη Συρία, βγάζει το μεροκάματο παίζοντας στους δρόμους κρουστά από την Αφρική. Η κοπέλα, μια κατάμαυρη γαζέλα από τη Σενεγάλη. Έτσι, η χορδή των κρυμμένων συναισθημάτων του τσακίζει και ο ατσάλινος καθηγητής δέχεται να τους φιλοξενήσει μέχρι να βρουν δικό τους σπίτι. Αυτό ήταν.

Το πιάνο αντικαθίσταται από το τύμπανο της Αφρικής. Η μελωδία από τον ρυθμό. Η κλασική μουσική από τον αυτοσχεδιασμό. Ο καθηγητής βρίσκει έναν σκοπό στην προσωπική μαύρη και άραχλη ζωή. Όμως ο Παλαιστίνιος συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και «βλέπει» απέλαση χωρίς προοπτική. Έτσι, η αλληλεγγύη του καθηγητή υπερβαίνει τον νομοταγή πολίτη. Οι διακρίσεις τον εξοργίζουν. Ο άνθρωπος «σκοτώνει» τον ρόλο του. Η ερμηνεία του Τζένκινς υποδειγματική. Τα συναισθήματά του φυλακισμένα πίσω από τα γυαλιά του. Κρυμμένα από τα σακάκι του. Στραμπουλιγμένα από τη γραβάτα του.

Εκεί ακριβώς καταφθάνει η μητέρα του Παλαιστίνιου (Χιάμ Αμπάς, η αξιοπρέπεια της «Λεμονιάς»). Έτσι, η παγκοσμιοποίηση των συναισθημάτων και των συγκινήσεων διευρύνεται στο άπειρο. Γενναίος ο Τόμας ΜακΚάρθι. Ο κοινωνικός ουμανισμός του αποτυπωμένος και ενσωματωμένος σε σχέσεις ζωής. Σε ένα απίστευτο, λυτρωτικό στριπτιζ. Η Σενεγαλέζα (Ντανά Τζεκεσάι Γκουρίρα) ο ορισμός της απόλυτης αξιοπρέπειας. Πλήρης αντιστροφή από την περιρρέουσα προκατάληψη που μας διακατέχει για τους λαθρομετανάστες.

Ο Τρίτος Κόσμος (Συρία, Παλαιστίνη, Αφρική) απελευθερώνει τα συναισθήματα και τις συγκινήσεις του καταξιωμένου καθηγητή. Η ομολογία του συντριπτική: «Υποκρίνομαι πως δουλεύω, γράφω, διδάσκω. Στην πραγματικότητα δεν κάνω

τίποτα». Τι θέλει να πει; Καλοταϊσμένη, χορτασμένη η Δύση. Ζει, καλοπερνάει, μεγαλουργεί, ρουφώντας τριτοκοσμικούς. Τι να σας πω; Περιττή η κριτική. Η συγκίνηση αληθινή. Αυτή η Αμερική, αγάπη μοναδική!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ
ΤΑ ΝΕΑ

Ενας κλεισμένος στον εαυτό του Αμερικανός καθηγητής αλλάζει στάση απέναντι στη ζωή βοηθώντας ένα ζευγάρι λαθρομεταναστών από τη Μέση Ανατολή, σε μια ελεγειακή, ταυτόχρονα οργισμένη, με εξαιρετικές ερμηνείες, ταινία.

Βλέποντας την ταινία του ηθοποιού και σκηνοθέτη Τόμας ΜακΚάρθι, θυμήθηκα το παραπλήσιο θέμα της βραβευμένης με το ξενόγλωσσο Όσκαρ ιαπωνικής ταινίας «Αναχωρήσεις»: το θέμα του ανθρώπου που τελικά βρίσκει τον αληθινό δρόμο του στη ζωή, κάτι που πολλοί αναζητούμε αλλά δεν τον βρίσκουμε ή, κι όταν τον βρίσκουμε, φοβόμαστε να τον ακολουθήσουμε.

Ο Γουόλτερ Βέιλ (εξαιρετικός ο Ρίτσαρντ Τζένκινς στο ρόλο που του χάρισε υποψηφιότητα στα Όσκαρ), ένας μοναχικός, κατσούφης, 62χρονος καθηγητής Οικονομικών σε πανεπιστήμιο του Κονέκτικατ, διδάσκει ένα μάθημα που έπαψε εδώ και καιρό να τον ενδιαφέρει, ενώ, παρά την έλλειψη ταλέντου, προσπαθεί να μάθει να παίζει πιάνο, είδος φόρου τιμής στη νεκρή, βιρτουόζο πιανίστα, γυναίκα του. Όταν αναγκάζεται να ταξιδέψει στη Νέα Υόρκη, να πάρει μέρος σε ακαδημαϊκό συνέδριο, ανακαλύπτει, φτάνοντας στο εγκαταλειμμένο για χρόνια διαμέρισμα που διατηρεί εκεί, πως αυτό έχει καταληφθεί από ένα ζευγάρι λαθρομεταναστών, τον Σύρο Τάρεκ (Χάαζ Σλέιμαν) και τη Σενεγαλέζα Ζάιναμπ (Ντανάι Γκουίρα). Αρχικά διστακτικά, ο Γουόλτερ τους αφήνει να συγκατοικήσουν μαζί του μέχρι που να βρουν αλλού διαμέρισμα, ενώ, σταδιακά, αρχίζει να τους συμπαθεί και να εμπλέκεται στην προσωπική τους ζωή, αρχίζοντας μάλιστα να παίζει το «τζέμπι», το αφρικανικό τύμπανο, που του μαθαίνει ο Τάρεκ.

Ο ΜακΚάρθι αφηγείται την ιστορία του με χαμηλούς, κάπου κάπου οργισμένους τόνους, δημιουργώντας όμορφες, άλλοτε ρεαλιστικές, γεμάτες κοινωνικό περιεχόμενο και άλλοτε απλά λυρικές σκηνές: όπως εκείνες με τον Τάρεκ να παίρνει μαζί του τον Γουόλτερ στα μπαρ όπου παίζει αφρικανική μουσική ή εκείνες των επισκέψεων του Γουόλτερ στη φυλακή όπου κρατείται προσωρινά ο Τάρεκ. Ακόμη πιο όμορφες, δοσμένες με ξεχωριστή δύναμη και λυρισμό, είναι οι σκηνές με τον Γουόλτερ να παίζει, ευτυχισμένος, το τύμπανο, μαζί με Αφροαμερικανούς σε πάρκο της Νέας Υόρκης.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Μπουκέτο θεμάτων η εξαιρετική αυτή ταινία του ανεξάρτητου Αμερικανού κινηματογραφιστή Τόμας ΜακΚάρθι, που έχει ως κέντρο την πορεία αυτοανακάλυψης ενός κυνικού, μονόχωνου, βαριεστημένου με την καθημερινότητα και τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις 60άρη ακαδημαϊκού, και απλώνεται σεκάνς με τη σεκάνς σε προβληματισμούς ευρύτερους – τη θυματοποίηση του μετανάστη στην αμερικανική μεγαλούπολη, τις διαστάσεις της ξενοφοβίας στις μετά την 11η Σεπτέμβρη ΗΠΑ, τον μόνιμο φόβο των ίδιων των αλλοδαπών να ζήσουν σαν άνθρωποι μεταξύ άλλων ανθρώπων, τη γραφειοκρατική συγγνότητα των αστυνομικών Αρχών που τους αντιμετωπίζουν συλλληβδην και αδιάκριτα ως απειλή άρα στοιχεία προς απόρριψη από τη «χώρα της Επαγγελίας» (τούτο το τελευταίο αρχίζει να υπογραμμίζεται έπειτα από ένα γύρισμα του σεναρίου στη μία περίπου ώρα, και πριν η τύχη του Γουόλτερ σημαδευτεί από την προσθήκη ενός ακόμη καθοριστικού στη δράση προσώπου).

Το εκπληκτικό με το φιλμ είναι ότι όλα τα παραπάνω προκύπτουν μέσα από μια αποπληστική αφηγηματική λιτότητα, με την εικόνα να υπηρετεί τα τεκταινόμενα χωρίς στιγμή να τα καπελώνει, τις καταστάσεις να ξετυλίγονται με σαφήνεια και δίχως κανέναν πλατειασμό (και συχνά μ ένα ταιριαστό στη σεμνότητα της εξιστόρησης χιούμορ) και τους χαρακτήρες να «ανθίζουν» σιγά σιγά με την ελαχιστοποίηση του λόγου στα απολύτως απαραίτητα όσο και εντελώς ενδεικτικά για την (αδρότατη, όπως θα δούμε) σκιαγράφησή τους.

ΡΟΜΠΥ ΕΣΚΙΕΛ
ΕΘΝΟΣ

THOMAS MCCARTHY

(Σκηνοθέτης, Συγγραφέας, Ηθοποιός) Γεννήθηκε τον Ιανουάριο του 1969 και σαν ηθοποιός από μικρός τον αγάπησε η τηλεόραση, με αποτέλεσμα να έχει στο βιογραφικό του αναρίθμητα σήριαλ. Η πρώτη του απόπειρα στο σινεμά ήταν όταν έγραψε και σκηνοθέτησε το «Station Agent» (2003) που αποθεώθηκε στο Sundance παίρνοντας το βραβείο κοινού, δίνοντας έτσι μια νέα πνοή στο υβρίδιο που ονομάζαμε παλιότερα αμερικάνικο ανεξάρτητο κινηματογράφο. Παράλληλα την ίδια χρονιά στα βρετανικά BAFTA, πήρε το βραβείο καλύτερου σεναρίου και το John Cassavetes Award, που στην Αμερική είναι πολύ σημαντικό για νέους κινηματογραφιστές. Σαν ηθοποιός έχει παίξει σε πολύ σημαντικές ταινίες του σύγχρονου κινηματογράφου όπως «The Flags of Our Fathers», «Syriana» και «Good Night and Good Luck».